

22
5/11

უიზენპაყური - შუმანს: - არც ერთი ჭეყანა პატივით არ დამხვდა, ყველგან პროტესტი და შეჩვენება. აქ კი, პარიზში, ჩემს წინააღმდეგ ქვებიც ღალატებენ! რახა ჰგავს ეს!..

ნ

ი

ა

ნ

ბ

ც

აშეიკვდილი სანაი-კადაში

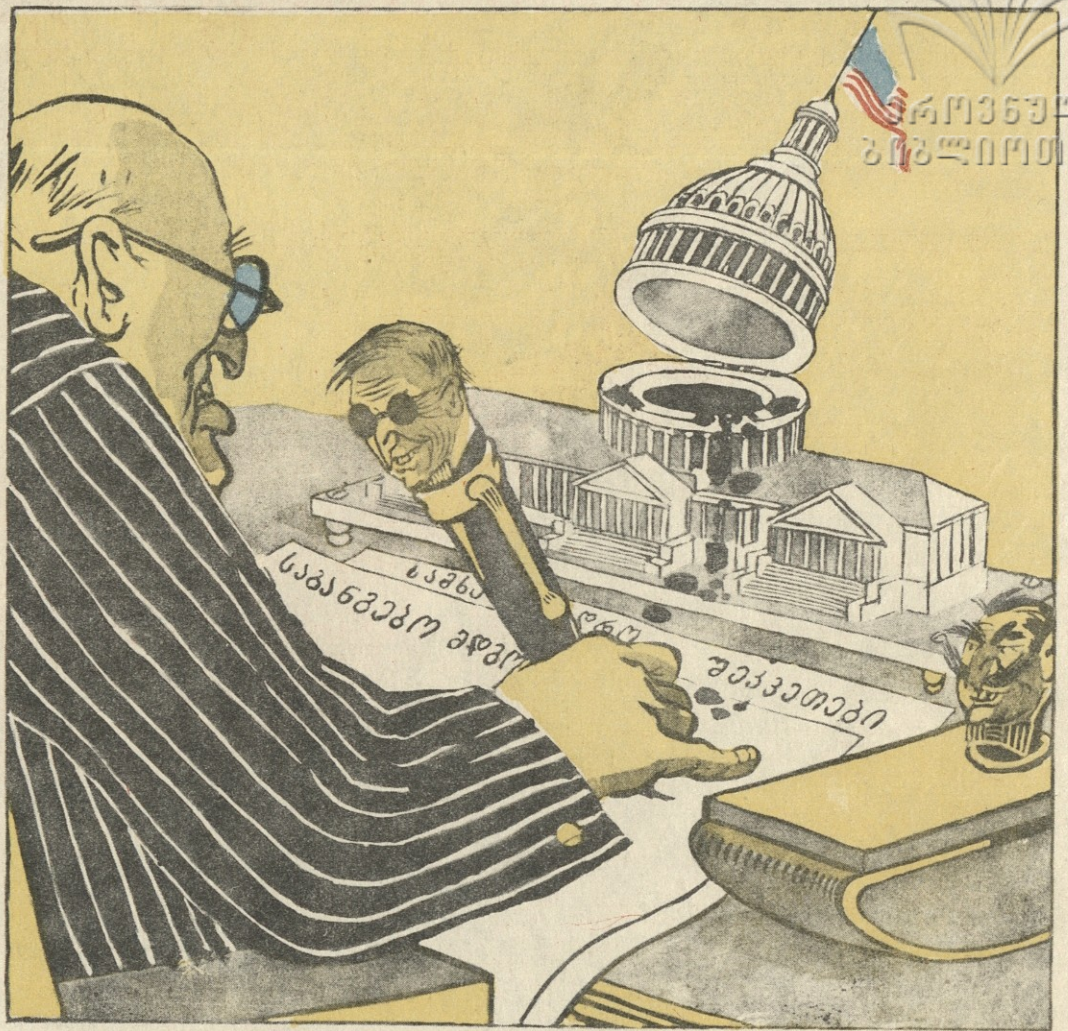
მაგიდას უზის ბანკირი,
ხელთა აქვს სანაი-კადაში,
კუპრით სავსეა სამედი, —
თავლია, როგორც ხადაში!

განა ვაცია ტრუმენი? —
— უბრალო ვადმისტარია, —
„დარია“, იტყვის ბანკირი,
ტრუმენი დასწერს „დარია“...

ძევს აჩესონიც მახლობლად,
ჭავრს იკვავს წყვედა-კრუღვაში, —
მეღნის საშრობად ენა აქვს,
კადმის სანმენდად უღვაში!

სამთავეს ერთი სურვილი
სუღივით ამოხდომია;
ომია მათი იმედი,
მათი სიმდიდრეც ომია!

გომომთურ მიგრიტული

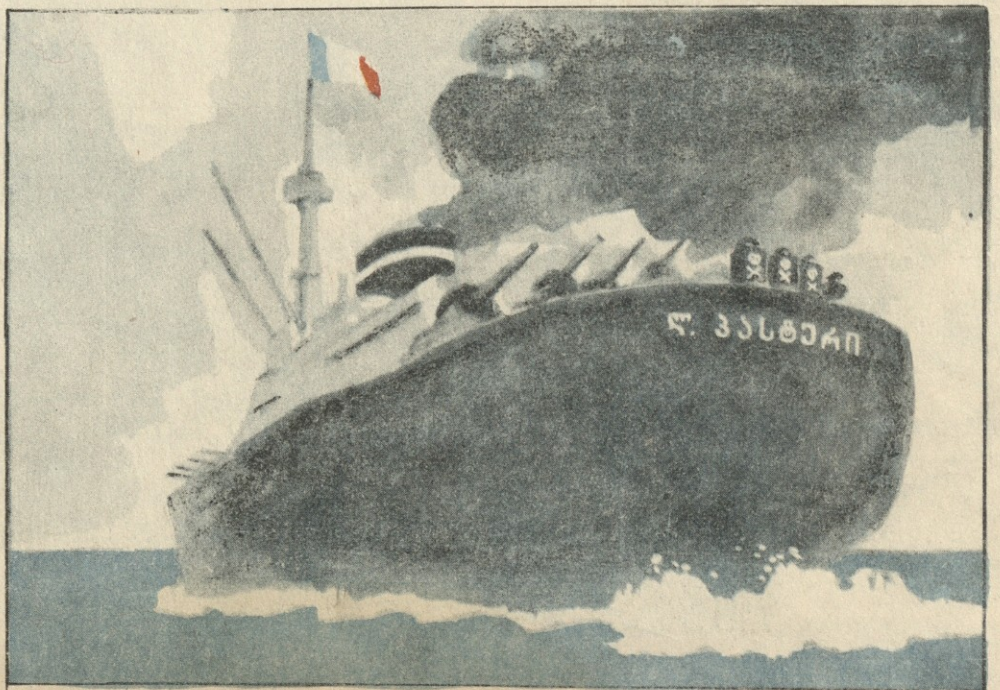

პასტერის ჯაღაღია

საფრანგეთის გემით „პასტერი“ მაშველი ძაღვები და საჭურველი
მიიღეს საფრანგეთის კავშირის ჯარებმა ინდო-ჩინეთში.
გაზეთებიდან

პასტერის ძეგლი (სასოწარკვეთით):

მთელი სიცოცხლე მოვანდომე სიკვდილთან ბრძოლას,
სიკვდილის შემდეგ სურთ სიცოცხლეს ვებრძოლო? არა!..

საპასპორტო სწორები

რედაქციამ ეს-ეს არის მიიღო თბილისელი მოქალაქის ადელაიდა ედუარდის ასულ ლოხვიცკაიას ბარათი. იგი გვწერს: „პატივცემულო ნიანგო, გამოცდილი კაცი ხარ და გეცოდინება, თუ რა მნიშვნელობა აქვს ქალისთვის დაბადების დღეს (დაბადების წელზე არ მოგახსენებთ იმიტომ, რომ ქალებისთვის ზოგჯერ უხეზხულიც კია ასეთ რამეზე ლაპარაკი). ამ დღეს გვეწვევიან ხოლმე ნათესავ-მეგობრები საჩუქრებით, იმართება პურ-მარილი და მთელ საღამოს ყურადღება შენსკენაა (ქალისთვის ხომ ყურადღება ოქროზე ძვირად ღირს!). ქალთა შორის არიან ისეთებიც, რომლებიც თებერვლის 29-ს დაიბადნენ და მათ ეს ბედნიერება წილად ხვდებათ ოთხ წელიწადში ერთხელ. მაგრამ მე რა დაუშავე თბილისის მე-ნ სამილიციო განყოფილებას, რომელმაც აღმოაჩინა და პასპორტში ჩამიწერა, რომ მე, თურმე, დაბადებული ვყოფილვარ ივნისის 31-ს. ხუთჯერ შეშურდებოდათ სხვისი ბედი თებერვლის ოცდაცხრას დაბადებულებს, ოცდათერთმეტი ივნისი კალენდარში საერთოდ არ ძოიპოვება და მე თუ დაბადების დღე საერთოდ დაკარგულად შეთვლება, ოა მოიძება, რომ მათ ოთხ წელიწადში ერთხელ გაიხარონ!“.

ჩვენს მილიციის ზოგიერთი საპასპორტო განყოფილების იუშაკები არა ვართ და კარგად გვესმის, თუ რა მნიშვნელობა აქვს ძოსახლეობის სწორ აღრიცხვას, განსაკუთრებით ახლა, არჩევნების დროს. ამიტომ შორს არ წავალთ, რომ შემთხვევითი კურონების სპეციალური ძებნა არ გასოფივიდეს და ადგილობრივი რესურსებით დავკაყოფილდებით. გადახედოთ ჩვენი რედაქციის თანამშრომლების პასპორტებს:

ჩვენი ყურნალის ერთ-ერთ თანამშრომელს, მხატვარ გივი ლომიძეს გვინდა ვეწვიოთ რედაქციის თანამშრომლები და დაბადების დღე მიულოცოთ. ვარკვევთ მისი დაბადების დღეს და აღმოჩნდა, რომ იგი სამჯერ დაბადებულა! ეს „უბრალო“ გარემოება შემდეგი მიზეზების გამო მომხდარა: როგორც თვითონ აცხადებს, ნამდვილად დაბადებულა ერთხელ, 1915 წლის თებერვლის 18-ს. ჩვილი მიუ-

ყვანიათ ქუთაისის მთავარანგელოსის მკლესიაში და წვერგაბურღნილ მღვდელს დაბადების დღე ჩაუწერია მონათვლის დღე—1915 წლის ივნისის 3. ორჯერ დაბადებას ვერ ითმენდა ამხ. ლომიძე და მილიციის მე-ნ განყოფილებამ, თითქოს ჯიბრზე, დაბადების მესამე დღე აღმოუჩინა: პასპორტში დაბადების დღე ჩაუწერა 1915 წლის დეკემბრის 31.

მოდით და გაიგეთ, რომელ დღეს უნდა ვესტუმროთ და მიულოცოთ დაბადების დღე ამხ. ლომიძეს!

ეს ერთი.

ჩვენი რედაქციის ერთ-ერთი მუშაკის მეუღლე, მოქ. ეთერ ნიკოლოზის ასული ალი დაბადებულია 1920 წ. საპასპორტო განყოფილებამ ალბათ იცის, თუ რას ნიშნავს წლების მომატება ქალისთვის და იმდენად გაახარეს ეთერ ნიკოლოზის ასული, რომ მთელი საუკუნე წაუმატეს. მას დაბადების თარიღად 1820 წ. უწერია.

ეს მეორე.

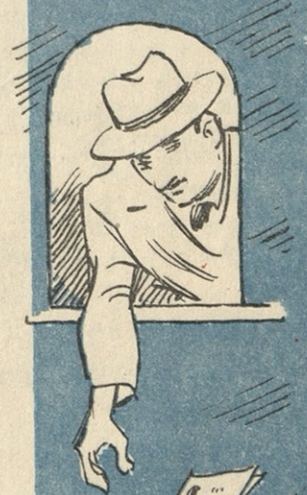
ყველაზე დიდი საიდუმლოება, რომელიც მილიციის საპასპორტო განყოფილების საშუალებით აღმოვაჩინეთ, გახლავთ შემდეგი:

ჩვენს რედაქციაში მესამე ათეული წელია, რაც მხატვრის თანამდებობაზე მუშაობს კარიკატურისტი დონი. მას ფსევდონიმს გარდა ნამდვილი გვარი და სახელიც გააჩნია: დავითი ჰქვია, ვლადიმერის-ძეა და გვარად ნაცვლიშვილს ატარებს. აღნიშნული ამხანაგი ათეული წლების განმავლობაში ჩვენთან მუშაობს, ჩვენს გვერდით ზის და დღემდე არ ვიცოდით, ომ ის ქალი იყო. შარვალსა და პიჯაკს, თურმე, თვალის ასახვევად ატარებდა და ისეთი ხალხის ძოტყუილებასაც კი ახერხებდა, როგორც ხიახველებია. მის პასპორტში აღმოვაჩინეთ, რომ ის ნამდვილად არის: „დავით ვლადიმერის ასული ნაცვლიშვილი“... გაგვიკვირდებოდა, მაგრამ გასაკვირველიც აღარაფერი დარჩა, როცა შევეტყვევთ, რომ მილიციის ზოგიერთ საპასპორტო განყოფილებაში კალმის სპორტსმენები „მუშაობენ“...

მ. ივანიშვილი

პასპორტების ვაცემა

იგი ცხოვრობს პლენანოვის პროსპექტზე № 29-ში. 13 ნოემბერს ღამით უეცრად ცუდად გახდა, მთელ ორგანიზმში მწვავე შემოტევა იგრძნო, ერთი სიტყვით, საჭირო შეიქნა სასწრაფო საექიმო დახმარების გაწევა. ნაშუალამევის 3 საათია. ავადმყოფი სწუხს, ბორგავს. რომელ ექიმს შეიძლება ასეთ დროს მიმართო?

— სასწრაფო დახმარება! — უეცრად მოაგონდა ავადმყოფის პატრონს, მაგრამ ესეც უხერხულობად ეჩვენა. ამჯობინა ისევ დილაძე დაეცა იმ იმედით, რომ შესაძლოა ავადმყოფს ტკივილები გაუვლიდა. მაგრამ ასე არ მოხდა. ავადმყოფი კიდევ უფრო უარესად შეიქნა და აუცილებელი გახდა სასწრაფო დახმარების შეწუხება.

დილის 8 საათზე გამოიძახა ავადმყოფის პატრონმა სასწრაფო დახმარება.

— გისმენთ! — მოისმის ქალის ხმა.

— ამხანაგო, პლენანოვის პროსპექტზე № 29-ში მძიმე ავადმყოფია, ცოცხალს მოუსწარი.

— რა სტკივა?

ამ კითხვამ დააბნია ავადმყოფის პატრონი. მართლაც და რა სტკივა?

— რა ვიცი რა სტკივა, კვდება, მოეშველეთ!

— მიმართეთ ამბულატორიის ექიმს.

— რას ამბობთ, ამბულატორიის ექიმი საღამომდე ვერ მოვა!

— ნუ ღელავთ...

— რატომ არ უნდა ვღელავდე. ავადმყოფი კვდება.

— რა გარ. ნთიაა, რომ კვდება?.. იქნებ მას უბრალო ტრომბოფლებიტი სჭირს, ან კომპროზური მოვლენა აქვს, რომელმაც ჩვენს მოსვლამდე შეიძლება კიდევ გაუაროს... მაშინ ვინ აგებს პასუხს?

— ამხანაგო, ჩქარა გამოგზავნეთ სასწრაფო დახმარება, დრო არ ითმენს.

— ასეთ სიტყვებს მიჩვეული ვართ... დაგვირეკავენ: არიქა, ვილუპებით, ავადმყოფი კვდება, ცოცხალს მოუსწარი... ჩვენც ძოჯადებით მანქანას, მივგრიადებით ავადმყოფთან და რას ვხედავთ? ავადმყოფი წამოწოლილა მხარეთიძე და მიირთმევს ფელაძეს.

— ამხანაგო, რის ფელაძეში, რის თათარა, ჩქარა მოეშველეთ ავადმყოფს!

— ნუ ღელავთ, თქვით რა სტკივა თქვენს ავადმყოფს!

— ბრმა ხაწლავის ტერიტორიაზე გრძობს შეტევებს.

— ჰოდა, ეგრე დაგწყოთ, თქვე დალოცვილო... აი რა, ჩემო კარგო, მე ვუქრობ, სასწრაფო დახმარება საჭირო არ არის.

— რატომ?

— ბრმა ხაწლავმა მოტყუება იცის... შეიძლება უბრალო თიაქარია, ან წელკავი...

— ნუ გადამრიეთ, ჩქარა მოეშველეთ, თორემ მოკვდება და პასუხს გაგებინებთ.

— ო, რა ჯიუტი ყოფილხართ... კარგი, კარგი, წამოვალთ.

— ახლავე გამოდით.

— აი, ამ წუთში მოფერინავთ.

ორივე მხარემ ტელეფონის მილები დაჰკიდა.

— ნუ გეშინია, — ეუბნება პატრონი ავადმყოფს, — სასწრაფო დახმარება ამ წუთში მოგრიადება.

გავიდა „ეს წუთიც“, „ის წუთიც“, ნახევარი საათი, ერთი საათი... სასწრაფო დახმარება არ გამოჩნდა.

იძულებული გახდნენ ავადმყოფი „ხალტურმანქანით“ მიეყვანათ ქალაქის პირველ საავადმყოფოში.

აქ მას სასწრაფოდ შემოეხვივნენ გარს თეთრხალათიანი ადამიანები.

10 წუთში ავადმყოფი უკვე საოპერაციო მაგიდაზე იწვა და პროფესორი სოფიო ბუაჩიძე თავს დასტრიალებდა ნახევარი საათის შემდეგ ავადმყოფს უკვე ულოცავდნენ მშვიდობით გადარჩენას. ავადმყოფის პატრონი დამშვიდებული წამოვიდა შინ. წამოწვა მთელი ღამის უძინარი და წასთვლიმა. ასე სთვლემდა ერთი საათი, ორი საათი, სამი საათი... სრულ 12 საათზე რაღაც მანქანა გრიადით გაჩერდა პლენანოვის პროსპექტზე № 29 შენობასთან. ეს იყო სასწრაფო დახმარება. რამდენიმე თეთრხალათიანი ადამიანი ქლოშინით ამოვიდა მეოთხე საართულზე.

— სად არის ავადმყოფი?

— რომელი ავადმყოფი!.. ახ, ავადმყოფი საავადმყოფოშია; უკვე ოპერაცია გაუქეთეს.

— რაო? მოგვატყუეთ ხომ! ახლავე ავადმყოფი აქ გააჩინეთ!

— ნუ ღელავთ!

— ავადმყოფი გააჩინეთ, თორემ თქვენ თვითონ წაგიყვანთ.

— დაფიქრდით, ამხანაგო!

— დაფიქრების დრო აღარ არის... რას გავს ეს, მოვედით სრული იმედით, რომ აქ სულთმობრძავი ავადმყოფი დაგვხვდებოდა, ნამდვილად კი ავადმყოფი უკვე გაგებინებიათ.

ერთი სიტყვით, სასწრაფო დახმარება გინებითა და მუქარით წავიდა.

ეს გახლავთ ნამდვილი ამბავი...

ავტორი ბოდიშს იხდის სასწრაფო დახმარების მორიგე ქალის წინაშე მოვლენების ოდნავ შეფერადების გამო. მაგალითად, თათარა, ტრომბოფლებიტი, კომპროზური მოვლენა — ეს სიტყვები მას არ უხმარია. ეს ჩვენი ლექსიკონიდან არის.

დანარჩენი კი ყველაფერი მართალია და ყოფილი ოპერირებული ავადმყოფი დაგვიანებულ მოკითხვას უთვლის სასწრაფო დახმარებას.

უნი-მარინი

შურლიას პრინციპი

— ხალათი უნდა მოიხუროთ, ამხანაგო, გვეშინია ავადმყოფთან ინფექცია არ შეიტანოთ! — ინფექცია? ამ ხალათზე უარესი რა უნდა შევიტანო, ქალო?

ორი დეკემბრის დილას პატარა ნუნუბ თავი ცუდად იგრძნო. სიცხე გაუსინჯეს. თერმომეტრმა ოცდაცხრამეტი და რვა ხაზი უჩვენა.

ნუნუს დედამ ორჯონიკიძის რაიონის ბავშვთა პოლიკლინიკის ექიმს გამოუძახა.

რამდენიმე ხნის შემდეგ ავადმყოფთან ექიმი ელიზბარ შურლია გამოცხადდა, გასინჯა და რიხით წარმოთქვა:

- ბავშვს ქუნთრუშა აქვს, საავადმყოფოში უნდა წაიყვანოთ!
- არა აქვს ქუნთრუშა, ექიმო, ყელის ტკივილის ასეთი შემთხვევა პირველი არ არის! — შეესიტყვა ავადმყოფს დედა ქეთევანი. მაგრამ ექიმ შურლიას თავი პრინციპმა გაიღვიძა და: — საავადმყოფოში, საავადმყოფოში. მე ვიცი რასაც ვაკეთებ!
- ბავშვის დედამ კიდევ უარყო ექიმის დიაგნოზი. ექიმის პრინციპი უარესად „შეილახა“ და განკარგულებას განკარგულება დაემატა: — სამსახურში არ წახვიდეთ, ცოლი და ქმარი გაემგზავრებით ისოლატორში, ხოლო ბავშვის მდგომარეობას კიდევ დავეყუადლოთ 11-12 რიცხვამდე!

მალე სასწრაფო დახმარების მანქანა გაჩნდა, მაგრამ დედამ იფიქრა უანმრთელი შვილი როგორ გაეუშვა ქუნთრუშიან ბავშვებში. ვერ გაატანა ბავშვი სასწრაფო დახმარებას. ამის გამო მშობლებს ხელი მოაწერიეს სათანადო ქალაღმდეგე. ექთანმა მანამ კი გააფრთხილა:

- ცოლმა, ქმარმა და ვაჟიშვილმა ყოველ ორ საათში თქვენი ჯანმრთელობის მდგომარეობა უნდა მაცნობოთ!
- ამის შემდეგ მანია მიდიოდა სახლში და სინჯავდა „ავადმყოფებს“, ხან ენაზე უტყუროდა, ხან თვალებში, მაგრამ სიცხე არსად ჩანდა და, ცხადია, არც ბოდვას ჰქონდა ადგილი.

- ბოლოს, აი რა მოხდა: — დედა სად არის? — მიაკითხა ექთანმა ბავშვის ოჯახს.
- სამსახურში წავიდა. — მიუგო ნუნუბ.
- როგორ თუ სამსახურში, ვინ მისცა ამის უფლება, ახლავე უჩივებ სერის! — და მანამ „დანაშაული“ სკოლასა და რაიჯანგანს აცნობა.
- ჯანგანყოფილების გამგემ გურაშვილმა სამსახურშივე დაურჯა „ავადმყოფი“ ბავშვის მშობელს. ჯერ კარგა ლაზათიანად შეახურა „ბავშვების გამავრცელებელი ურჩი დედა“ და ქეთევანის სამსახურის დირექციას „სანიმუშოდ“ შედგენილი ცნობაც გაუგზავნა:

„გაბ. „კომუნისტის“ კომბინატის დირექტორს ფრ. სასწრაფოდ.

თქვენი არჩივის გამგე მაჩაიძე ქეთევანა მიხეილის ასულს ბავშვი ჰყავს ავად ქუნთრუშით და მისი საავადმყოფოში გადაყვანაზე წინააღმდეგე არის, რის გამოც ეს მდგომარეობა ხელს უწყობს ბავშვთა ინფექციური დაავადებთა გავრცელებას. ამიტომ გთხოვთ, რათა გაანთავისუფლოთ ის სამსახურიდან (უხელფასოდ) და არ დაუშვათ ის სამუშაოზე, სანამ ის არ წარმოადგენს სათანადო ცნობას სამუშაოზე დაშვების შესახებ, თანახმად არსებული დებულებისა.

რაიჯანგანის გამგე გურაშვილი 4/XII-50 წ.“

შეწუხდნენ გამომცემლობის მუშაკები, მაგრამ რაღას იზამდნენ, ინფექციური დაავადებთა გავრცელებას ხომ ვერ შეუწყობდნენ ხელს და რაღა „ის“ იწერებოდა, გაათვისოფლეს „ის“ (ქეთევან მაჩაიძე) სამსახურიდან. „ის“ ცალკე წუხს, შვილი ცალკე. მეექვსეკლასელი „ქუნთრუშიანი“ ნუნუ სკოლის წინ დასერიანობს და შორიდან შესტყურის საყვარელ კლასს მაგრამ ეს რა ჯრამულია, რა ხმაური ისმის? აქ რაღაც დიდი ამბავია. ნუნუს საკლასო ოთახს დეზინფექციას უკეთებენ. მრავალ ათეულ მოსწავლეს გაუცდა დღე, უკან ბრუნდებიან.

— აგერ მაჩაიძე! მაჩაიძე! — წამოიყვირებს ერთი მოწაფე ნუნუს და ნახვამ და შეშინებული ბავშვები წვივლ-კვივლით გაურბიან „ქუნთრუშთან“ მეგობარს...

გამომცემლობის წარმომადგენელი თხოვს ჯანგანს, რომ კვლავ გასინჯონ ბავშვი. ჯანგანყოფილებამ შეიწყნარა თხოვნა და მაჩაიძის ოჯახს

აღნიშნული პოლიკლინიკის ექიმი ი. გოგრიტიძე გაუგზავნა. „ავადმყოფი“ მიჰგვარეს ექიმს. მან გულმოდგინედ გასინჯა ნუნუ და თქვა:

— ამ ბავშვს ქუნთრუშის არავითარი ნიშნები არა აქვს, მხოლოდ ყელი სტკივა. — და გამოუწერა წამალი. ქეთევანმა იფიქრა, ახლა მაინც დამესხნება შურლიაო, მაგრამ შურლიას პრინციპი ხომ „შეებღალბოდა“, რომ ნუნუსთვის სკოლაში წასვლის ცნობა მიეცა? მაგრამ იღბლად თვით მკურნალი შეიქნა სამკურნალო, — ავად გახდა. ქეთევანმა ისარგებლა შემთხვევით და ისევ გოგრიტიძეს ესტუმრა. ამ უკანასკნელმა განკარგულება გასცა ქეთევან მაჩაიძის სახელზე ცნობა გაცეთ და ჯანგანსაც შეატყობინა: მაჩაიძის ბავშვს ქუნთრუშა არ აქვს; გახარებულმა ქეთევანმა სიხარულით მიუტანა გამომცემლობას:

„ც ნ ბ ა

მაჩაიძე ქეთევანს შეუძლია სამსახურში სიარული, რადგან მის ოჯახში არ აღმოჩნდა არავითარი ინფექციური დაავადება. გამოარკვია კონსულტანტმა.

ექიმი ჯობლაშვილი 11/XII-50 წ.“

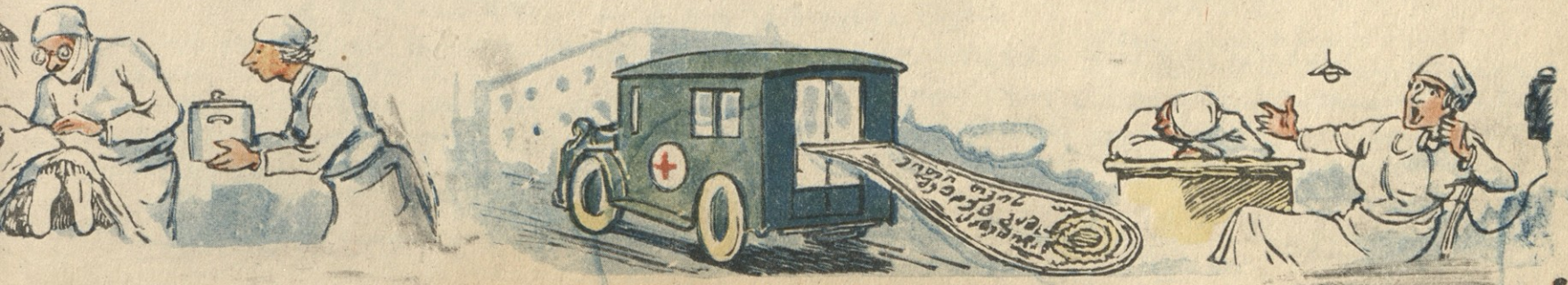
მაგრამ ნუნუ? ნუნუ კვლავ მიაკითხა შურლიას.

— არდაცეგების შემდეგ მოდი და მოგცემ ცნობას! — უთხრა შურლიამ ბავშვს და დანაპირიც შეუსრულა. ნუნუ ასეთი ცნობით მოვიდა სკოლაში: „ცნობა. მაჩაიძე ნუნუ ავადმყოფობდა 2/XII-12 I-მდე ბრონქიალური ჯირკვლების ინფილტრაციით. ექიმი შურლია. 11/I-51“.

ხედავთ, რა ეშმაკი ყოფილა შურლია?! ბავშვს ერთ თვეს უმიზეზოდ გადაედინა სკოლა და ზედ არდადეგების დღეებიც დაურთო.

„ქუნთრუშის ორმოცი დღე ხომ მაინც შევასრულებინე ჩემს ავადმყოფსო“, — ფიქრობს პრინციპის პატრონი შურლია. მაგრამ თუ პატივცემულმა „ექიმმა ერთი დღის სიცხის გულისთვის ნუნუ ორმოც დღეს, — ნუნუს უფროსი ძმა ალექსანდრე კი ათ დღეს სკოლას ჩამოაშორა, ხოლო ქეთევანი შვიდ დღეს უხელფასოდ დასტოვა და უდანაშაულოდ დასაჯა, — ვფიქრობთ (საერთოდ, სიცხის მიხედვით თუ ვიმსჯელებთ), მ.შინ ელიზბარ შურლიას უფრო მეტი სასჯელი ეკუთვნის!

კ. გელათელი

ხელი დაუხანია

საგარეოს რაიონის ბოჭორმის სასოფლო საბჭოში სამი თვეა არ გამოჩენილა მარლი, საპონი, ფქვილი, რვეულები და არ მოუტანიათ ახალი სახელმძღვანელოები. ბოჭორმელები საგარეოსში ფიქრობენ ჩასვლას საპნის და სხვა საქონლის საყიდლად, მაგრამ ერიდებანთ: „უსაპნობის გამო ხელი ვერ დავიბანეთ და რაიკოპკაეშირის თავმჯდომარე რომ შეგვხვდეს, როგორ ჩამოვართვითო“. რაიკოპკაეშირის თავმჯდომარეს კი, როგორც ხმები დადის, ხელი უკვე დაუბანია...

ახალი ექსპედიცია

ნავთლული რკინიგზის დისტანციის რამდენიმე შენობის ფანჯრებს აკლია მინები. მინები საკმაოდ მოეპოვებათ, მაგრამ ჩასმა არ ხერხდება... ალმასის უქონლობის გამო. დისტანციის უფროსმა ი. მესერაძემ ალმასის შოვნის მიზნით გადაწყვიტა გაგზავნოს სპეციალური ექსპედიცია მთიან რაიონებში.

გეგმა შეაწარმოლად

ჯუგდილის რაიონის სოფ. ცაიშში გეგმა შეაწარმოლად მიმდინარეობს საშუალო თერთმეტწლიანი სკოლის მშენებლობა. პირველ სამ წელიწადში გეგმა შესრულებულია 29 %-ით.

ვალაღიღი

სადგამიჩაოხ კოლმეურნეობას სატრაქტორო სადგურს ჰყავდა თქვენი ძროხა დაქერილი! დიდ რკინაზე გამოვბათ, უპატრონოდ დარჩენილი.

ერთ თვის შემდეგ, როგორც იყო, დაიხსენით საცოდავი! უცნაურად დასუსტებულს სახლში გაჰყვა მარტო ტყავი!

ამჟამად კი ის გვაკვირვებს, — რომ პროკურორს თავს არ აცნობთ, დამნაშავე სხვებია და ტყავს კი საწყალ ძროხას აძრობთ...

ბ. ჩ.

კლუბი რაიონის სოფელ მწახს კლუბის კარებში გუშინ შემთხვევით შეიხედა მწემ. მეტიჩარა სტუმარი სასწრაფოდ განდევნეს და კარი კვლავ მაგრად დაკეტეს.

კვეთ-პომის კოლმეურნეობა

— ჩვენი თავმჯდომარე რომ ასე არ გვიფრთხილდებოდეს და გარეთ, სიცივეში გაგვიშვას, მინდორში დარჩენილი იმდენი ჩალა და ბზე ტყუილად არ დაიკარგებოდა!..

ეპიზონი ეპიზონი

სოფ. ხალანძილი, თრჯონიკის რაიონი

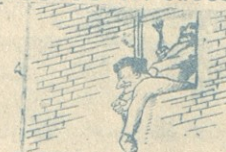
— სად მიიქარი, სიკო?
— ჩვენს ექიმთან, ლევან ნანეიშვილთან.
— რა გტკივა, კაცო?
— მე არაფერი. ლევანი კი, ორი კვირაა გადაბმული სვამს და მისიანებმა გამოსაფხიზლებელი წამალი მთხოვეს.

არგვეთის საღვარეო

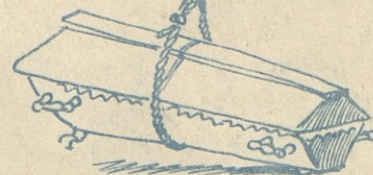

— თბილისიდან არგვეთამდე ბილეთი 30 მანეთი და 30 კაპიკი ღირს, თქვენ კი აქედან თბილისამდე 35 მანეთს რატომ მახდევინებთ?
— ვერ უნდა მიხვდეთ? თბილისიდან აქეთ დაღმართია, აქედან თბილისისკენ კი აღმართი!..
— აჰა, მივხვდი ბატონო მივხვდი!

კატივთეულ ნიაგო

გათუხალი არქიტექტორები იმდენად იბრძვიან მოსახლეობის კეთილდღეობისათვის, რომ გარდა ნათელი და მაღალკარიანი ბანების მშენებლობისა, ითვალისწინებენ არასოდეს არ მოკვდეს ბათუმის ქუჩოვრები. მაგალითისათვის დაგისახელებთ მხოლოდ ორ შემთხვევას: რუსთაველის ქუჩაზე აშენებულ № 13 ახალი სახლის კარებში გაჯიუტდა და არადრით არ გამოეტია კუბოში ჩასვენებულ ცხედარი. ასევე დაემართა მეორე ცხედარს გორკის ქუჩაზე მდებარე ახალი სახლიდან გაშოსვენების დროს და ჭირისუფლებმა კუბო თოკებით ჩამოუშვეს მე-4 სართულიდან.
მოდი და მაღლობას ნუ ეტყვი ასეთ არქიტექტორებს!

ნან. რონისა

ქარაგმული შენაკვესები

● მოხერხებული ექიმი პაციენტს მტკივან თვადს უხვევდა, ჯანგანის გამგეს კი—ჯანსაღსაო.

● სასწორზე დადებულ თევზს პირი წყლით სავსე უკვე აღარა ჰქონდა, მაგრამ მაინც ვერაფერი თქვა და თავი იმართდა—რა უნდა ვთქვა, პირი გამშრალი მაქვსო.

● შოფერმა მანქანის პატრონს გული მანქანაზე ადრე გაუტეხაო.

● სტუმარმა სუფრაზე ღვინო დააქცია და მასპინძელმა—არტელიო...

● გამყიდველმა ფული და ღირებულების გული ერთ-ბაშად მოიგოო...

გიორგი შალამბერიძე

— მოქალაქე!.. წინა ბაქნიდან რომ აპირებთ ასვლას, თქვენ ინვალიდი ხართ?

— მე ინვალიდი რად ვიქნები, გეთაყვა, ყოველთვის წინა ბაქნიდან ავდივარ ხოლმე.

ნან. ი. ქოქიაშვილისა

ქ ა რ ა ქ ა რ

— ეს ჟურნალი უკვე წავიკითხე, აჰა, გიბრუნებ, შეგიძლია მიუტანო ხელისმომწერს!

— ხომ გეუბნებოდით, ჟურნალის გამოწერას ფოსტალიონთან მოლაპარაკება სჯობს, უფრო ადრე მიიღებთ ჟურნალ-გაზეთებს მეთქი.

ს მ უ რ ა რ

— რას უზიხარ, კაცო, წამო სამუშაოდ!

— არა, ძმაო, გასული თვე ხომ მხოლოდ შრომაში გავატარე, ერთი-ორი კვირა ახლა გაზეთების კითხვას უნდა მოვანდომო, ერთბაშად მომიტანა ფოსტალიონმა!

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ა. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нийაგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1951 წ. 27/1. სტამბა „ზაოია ვოსტოკა“ რუსთაველის პროსპ. № 42. შეკ. № 113. გამოც. № 2. ტირ. 11.000. უე00041

შეტყვის ღროს:—გმირები და რჩეულნი ყოველთვის წინ მიდიან, თანხირ ეყენდი, ახლა შეგიძლია თურქეთი ასახელო...

უკანდახევისას:—მაგრამ ჩვენც ხომ უნდა მოგვეცეს საშუალება, რომ თავი ვისახელოთ...